Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (suuri jaosto)

13 päivänä marraskuuta 2018 *

Ennakkoratkaisupyyntö – Asetus (EU) N:o 604/2013 ja asetus (EY) N:o 1560/2003 – Kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelystä vastuussa olevan jäsenvaltion määrittäminen – Määrittämisen perusteet ja menettelyt – Turvapaikanhakijan vastaanottoa tai takaisinottoa koskeva pyyntö – Pyynnön saaneen jäsenvaltion kieltävä vastaus – Uudelleenkäsittelypyyntö – Asetuksen N:o 1560/2003 5 artiklan 2 kohta – Vastaamiselle asetettu määräaika – Päättyminen – Vaikutukset

Yhdistetyissä asioissa C-47/17 ja C-48/17,

joissa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvista ennakkoratkaisupyynnöistä, jotka rechtbank den Haag (Haagin alioikeus, Alankomaat) on esittänyt 23.1. ja 26.1.2017 tekemillään päätöksillä, jotka ovat saapuneet unionin tuomioistuimeen 1.2. ja 3.2.2017, saadakseen ennakkoratkaisun asioissa

X (C-47/17) ja

X (C-48/17)

vastaan

Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (suuri jaosto),

toimien kokoonpanossa presidentti K. Lenaerts, varapresidentti R. Silva de Lapuerta, jaostojen puheenjohtajat J.-C. Bonichot, M. Vilaras ja F. Biltgen sekä tuomarit E. Juhász, M. Ilešič (esittelevä tuomari), J. Malenovský, E. Levits, L. Bay Larsen ja S. Rodin,

julkisasiamies: M. Wathelet,

kirjaaja: hallintovirkamies L. Carrasco Marco,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 16.1.2018 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

– X (C-47/17), edustajanaan C. C. Westermann-Smit, advocaat,

– X (C-48/17), edustajinaan D. G. J. Sanderink ja A. Khalaf, advocaten,

– Alankomaiden hallitus, asiamiehinään M. K. Bulterman ja M. L. Noort,

* Oikeudenkäyntikieli: hollanti.

– Saksan hallitus, asiamiehinään T. Henze ja R. Kanitz,

– Unkarin hallitus, asiamiehinään M. M. Tátrai, M. Z. Fehér ja G. Koós,

– Yhdistyneen kuningaskunnan hallitus, asiamiehinään S. Brandon, R. Fadoju ja C. Crane, avustajanaan D. Blundell, barrister,

– Sveitsin hallitus, asiamiehenään E. Bichet,

– Euroopan komissio, asiamiehinään G. Wils ja M. Condou-Durande,

kuultuaan julkisasiamiehen 22.3.2018 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyynnöt koskevat niiden perusteiden ja menettelyjen vahvistamisesta, joiden mukaisesti määritetään kolmannen maan kansalaisen johonkin jäsenvaltioon jättämän turvapaikkahakemuksen käsittelystä vastuussa oleva jäsenvaltio, annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 343/2003 soveltamista koskevista säännöistä 2.9.2003 annetun komission asetuksen (EY) N:o 1560/2003 (EUVL 2003, L 222, s. 3), sellaisena kuin se on muutettuna 30.1.2014 annetulla komission täytäntöönpanoasetuksella (EU) N:o 118/2014 (EUVL 2014, L 39, s. 1; jäljempänä täytäntöönpanoasetus), 5 artiklan 2 kohdan tulkintaa.

2 Nämä pyynnöt on esitetty riita-asioissa, joissa asianosaisina ovat kaksi turvapaikanhakijaa ja Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (turvallisuus- ja oikeusministeriön valtiosihteeri, Alankomaat; jäljempänä valtiosihteeri).

Asioita koskevat oikeussäännöt

Unionin oikeus

Eurodac-asetus

3 Eurodac-järjestelmän perustamisesta sormenjälkien vertailua varten kolmannen maan kansalaisen tai kansalaisuudettoman henkilön johonkin jäsenvaltioon jättämän kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelystä vastuussa olevan jäsenvaltion määrittämisperusteiden ja -menettelyjen vahvistamisesta annetun asetuksen (EU) N:o 604/2013 tehokkaaksi soveltamiseksi sekä jäsenvaltioiden lainvalvontaviranomaisten ja Europolin esittämistä, Eurodac-tietoihin lainvalvontatarkoituksessa tehtäviä vertailuja koskevista pyynnöistä sekä vapauden, turvallisuuden ja oikeuden alueen laaja-alaisten tietojärjestelmien operatiivisesta hallinnoinnista vastaavan eurooppalaisen viraston perustamisesta annetun asetuksen (EU) N:o 1077/2011 muuttamisesta 26.6.2013 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 603/2013 (EUVL 2013, L 180, s. 1; jäljempänä Eurodac-asetus) 9 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Kunkin jäsenvaltion on otettava viipymättä kaikkien vähintään 14-vuotiaiden kansainvälistä suojelua hakevien henkilöiden kaikista sormista sormenjäljet ja siirrettävä ne – – keskusjärjestelmään mahdollisimman pian ja viimeistään 72 tunnin kuluttua siitä, kun kansainvälistä suojelua koskeva hakemus on jätetty asetuksen (EU) N:o 604/2013 20 artiklan 2 kohdassa määritellyllä tavalla.

– –

3. Jäsenvaltion siirtämiä – – sormenjälkitietoja – – verrataan automaattisesti muiden jäsenvaltioiden siirtämiin ja keskusjärjestelmään jo tallennettuihin sormenjälkitietoihin.

– –

5. Keskusjärjestelmä siirtää osuman tai kielteisen vertailutuloksen lähettävälle jäsenvaltiolle automaattisesti. – –

– –”

4 Eurodac-asetuksen 14 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Kunkin jäsenvaltion on viipymättä otettava kaikista sormista sormenjäljet kaikilta sellaisilta vähintään 14-vuotiailta unionin ulkopuolisesta valtiosta tulleilta kolmansien maiden kansalaisilta tai kansalaisuudettomilta henkilöiltä, jotka toimivaltaiset viranomaiset ottavat kiinni kyseisen jäsenvaltion rajan maa-, meri- tai ilmateitse tapahtuvan laittoman ylittämisen yhteydessä ja joita ei käännytetä tai jotka oleskelevat jäsenvaltioiden alueella ja joita ei ole käännytyspäätöksen perusteella pidätetty, eristetty tai otettu säilöön missään vaiheessa kiinni ottamisen ja maasta poistamisen välisenä aikana.

2. Asianomaisen jäsenvaltion on mahdollisimman pian ja viimeistään 72 tunnin kuluttua kiinniottopäivästä siirrettävä keskusjärjestelmään – – tiedot kaikista 1 kohdassa tarkoitetuista kolmansien maiden kansalaisista tai kansalaisuudettomista henkilöistä, joita ei käännytetä – –

– –”

Dublin III -asetus

5 Kolmannen maan kansalaisen tai kansalaisuudettoman henkilön johonkin jäsenvaltioon jättämän kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelystä vastuussa olevan jäsenvaltion määrittämisperusteiden ja -menettelyjen vahvistamisesta 26.6.2013 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 604/2013 (EUVL 2013, L 180, s. 31; jäljempänä Dublin III -asetus) johdanto-osan 4, 5, 7 ja 12 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”(4) Lisäksi [Eurooppa-neuvoston Tampereella 15. ja 16.10.1999 pidetyn erityiskokouksen] päätelmissä todetaan, että yhteiseen eurooppalaiseen turvapaikkajärjestelmään olisi lyhyellä aikavälillä sisällyttävä selkeä ja toimiva menettely turvapaikkahakemuksen käsittelystä vastuussa olevan valtion määrittämiseksi.

(5) Tällaisen menettelyn perusteiden olisi sekä jäsenvaltioiden että asianomaisten henkilöiden kannalta oltava puolueettomat ja oikeudenmukaiset. Menettelyn mukaisesti olisi erityisesti voitava määrittää nopeasti hakemuksen käsittelystä vastuussa oleva jäsenvaltio, jotta voidaan taata hakijoille tehokas pääsy kansainvälisen suojelun myöntämistä koskeviin menettelyihin ja jotta ei vaaranneta kansainvälistä suojelua koskevien hakemusten käsittelyn nopeutta koskevan tavoitteen saavuttamista.

– –

(7) Eurooppa-neuvosto totesi Tukholman ohjelmassa pyrkivänsä edelleen päättäväisesti saamaan aikaan viimeistään vuoteen 2012 mennessä yhteisen suojelun ja solidaarisuuden alueen kansainvälistä suojelua saaville henkilöille [SEUT] 78 artiklan mukaisesti. Lisäksi se painotti, että

Dublin-järjestelmä on edelleen yksi yhteisen eurooppalaisen turvapaikkajärjestelmän kehittämisen kulmakivistä, koska siinä jaetaan selkeästi jäsenvaltioiden kesken vastuu kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelystä.

– –

(12) Kansainvälisen suojelun myöntämistä tai poistamista koskevista yhteisistä menettelyistä 26 päivänä kesäkuuta 2013 annettua Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviä 2013/32/EU [(EUVL 2013, L 180, s. 60)] olisi sovellettava tässä asetuksessa säädettyjen menettelytakeita koskevien säännösten lisäksi ja niitä rajoittamatta, jollei mainitun direktiivin soveltamista koskevista rajoituksista muuta johdu.”

6 Dublin III -asetuksessa tarkoitetaan sen 2 artiklan d alakohdan mukaan ”kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelyllä” ”toimivaltaisten viranomaisten direktiivin 2013/32/EU ja direktiivin 2011/95/EU mukaisesti suorittamaa kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelyä tai niiden tekemää sitä koskevaa päätöstä tai antamaa määräystä, lukuun ottamatta menettelyjä, joiden mukaisesti määritetään hakemuksen käsittelystä vastuussa oleva valtio tämän asetuksen mukaisesti”.

7 Dublin III -asetuksen 3 artiklan 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Jollei hakemuksen käsittelystä vastuussa olevaa jäsenvaltiota voida määrittää tässä asetuksessa lueteltujen perusteiden mukaisesti, käsittelystä vastaa ensimmäinen jäsenvaltio, jossa kansainvälistä suojelua koskeva hakemus on jätetty.

Jos hakija on mahdotonta siirtää jäsenvaltioon, joka on alun perin nimetty hakemuksen käsittelystä vastuussa olevaksi jäsenvaltioksi, koska on perusteltuja syitä katsoa, että kyseisessä jäsenvaltiossa on turvapaikkamenettelyssä ja hakijoiden vastaanotto-olosuhteissa systeemisiä puutteita, jotka saattavat johtaa Euroopan unionin perusoikeuskirjan 4 artiklassa tarkoitettuun epäinhimilliseen tai halventavaan kohteluun, määrittämisestä vastaavan jäsenvaltion on jatkettava III luvussa vahvistettujen perusteiden tarkastelua sen määrittämiseksi, voidaanko jokin toinen jäsenvaltio nimetä hakemuksen käsittelystä vastuussa olevaksi jäsenvaltioksi.

Jos tämän kohdan mukaisesti ei voi tehdä siirtoa mihinkään III luvussa vahvistettujen perusteiden mukaisesti nimettyyn jäsenvaltioon tai ensimmäiseen jäsenvaltioon, jossa hakemus on jätetty, määrittämisestä vastaavasta jäsenvaltiosta tulee hakemuksen käsittelystä vastuussa oleva jäsenvaltio.”

8 Dublin III -asetuksen 13 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Jos tämän asetuksen 22 artiklan 3 kohdassa mainituissa kahdessa luettelossa selostettujen todisteiden tai aihetodisteiden, myös [Eurodac-asetuksessa] tarkoitettujen tietojen, perusteella voidaan todeta, että hakija on ylittänyt jäsenvaltion rajan luvattomasti maitse, meritse tai lentoteitse kolmannesta maasta käsin, on kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelystä vastuussa se jäsenvaltio, johon hän on tällä tavoin tullut. Tämä vastuu päättyy 12 kuukauden kuluttua päivästä, jona luvaton rajan ylittäminen tapahtui.”

9 Dublin III -asetuksen 17 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Edellä olevasta 3 artiklan 1 kohdasta poiketen kukin jäsenvaltio voi päättää käsitellä kolmannen maan kansalaisen tai kansalaisuudettoman henkilön siellä jättämän kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen siinäkin tapauksessa, ettei se tässä asetuksessa määriteltyjen perusteiden mukaan ole vastuussa hakemuksen käsittelystä.

– –”

10 Mainitun asetuksen 18 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Jäsenvaltio, joka on tämän asetuksen perusteella vastuussa hakemuksen käsittelystä, on velvollinen:

a) ottamaan 21, 22 ja 29 artiklassa säädettyjen edellytysten mukaisesti vastaan hakijan, joka on jättänyt hakemuksen toisessa jäsenvaltiossa;

b) ottamaan 23, 24, 25 ja 29 artiklassa säädettyjen edellytysten mukaisesti takaisin hakijan, jonka hakemusta käsitellään ja joka on jättänyt hakemuksen toisessa jäsenvaltiossa tai joka oleskelee ilman oleskelulupaa toisessa jäsenvaltiossa;

– –

2. Jäsenvaltion, joka on vastuussa hakemuksen käsittelystä, on 1 kohdan a ja b alakohdan soveltamisalaan kuuluvissa tapauksissa käsiteltävä hakijan jättämä kansainvälistä suojelua koskeva hakemus tai saatettava päätökseen sen käsittely.

– –”

11 Saman asetuksen 20 artiklan 1 ja 5 kohdassa säädetään seuraavaa:

”1. Menettely hakemuksen käsittelystä vastuussa olevan jäsenvaltion määrittämiseksi alkaa heti, kun kansainvälistä suojelua koskeva hakemus on ensimmäisen kerran jätetty johonkin jäsenvaltioon.

– –

5. Jotta hakemuksen käsittelystä vastuussa olevan jäsenvaltion määrittämistä koskeva menettely voidaan saattaa päätökseen, on jäsenvaltion, jossa kansainvälistä suojelua koskeva hakemus on ensin jätetty, otettava 23, 24, 25 ja 29 artiklassa säädetyin edellytyksin takaisin hakija, joka oleskelee toisessa jäsenvaltiossa ilman oleskelulupaa tai joka on siellä tehnyt uuden kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen sen jälkeen, kun hän on ensin peruuttanut toisessa jäsenvaltiossa tekemänsä ensimmäisen hakemuksen sen käsittelystä vastuussa olevan jäsenvaltion määrittämistä koskevan menettelyn kuluessa.

– –”

12 Dublin III -asetuksen 21 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Jos jäsenvaltio, jossa kansainvälistä suojelua koskeva hakemus on jätetty, katsoo, että toinen jäsenvaltio on vastuussa hakemuksen käsittelystä, se voi mahdollisimman nopeasti ja joka tapauksessa kolmen kuukauden kuluessa 20 artiklan 2 kohdassa tarkoitetusta hakemuksen jättämispäivästä pyytää tätä toista jäsenvaltiota ottamaan hakijan vastaan.

Sen estämättä, mitä ensimmäisessä alakohdassa säädetään, jos [Eurodac-asetuksen] 14 artiklan nojalla tallennettuihin tietoihin saadaan Eurodac-osuma, pyyntö on lähetettävä kahden kuukauden kuluessa kyseisen asetuksen 15 artiklan 2 kohdan mukaisesta osuman saamisesta.

Jollei hakijan vastaanottoa koskevaa pyyntöä ole tehty ensimmäisessä ja toisessa alakohdassa säädetyn ajan kuluessa, vastuu kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelystä säilyy sillä jäsenvaltiolla, jossa hakemus on jätetty.

2. Vastaanottoa pyytänyt jäsenvaltio voi pyytää kiireellistä vastausta, jos kansainvälistä suojelua koskeva hakemus on tehty maahantulo- tai oleskeluluvan epäämisen, luvattomasta oleskelusta johtuvan pidätyksen tai maastapoistamistoimenpiteestä ilmoittamisen tai sen toteuttamisen jälkeen.

Pyynnössä on esitettävä syyt siihen, miksi kiireellinen vastaus on tarpeen, ja aika, jonka kuluessa vastausta pyydetään. Tämän ajan on oltava vähintään yksi viikko.

3. Edellä 1 ja 2 kohdassa tarkoitetuissa tapauksissa jäsenvaltion on tehtävä toiselle jäsenvaltiolle vastaanottoa koskeva pyyntö vakiolomakkeella, jonka mukaan on liitettävä 22 artiklan 3 kohdassa mainittujen kahden luettelon mukaiset todisteet tai aihetodisteet ja/tai asiaa koskevat hakijan antamat tiedot, joiden perusteella sen jäsenvaltion viranomaiset, jolle pyyntö on esitetty, voivat tarkistaa, onko kyseinen jäsenvaltio tässä asetuksessa vahvistettujen perusteiden mukaisesti vastuussa hakemuksen käsittelystä.

Komissio hyväksyy täytäntöönpanosäädöksillä yhdenmukaiset edellytykset vastaanottopyyntöjen laatimiselle ja esittämiselle. – –”

13 Dublin III -asetuksen 22 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Pyynnön saanut jäsenvaltio suorittaa tarvittavat tarkistukset, ja sen on tehtävä päätös hakijan vastaanottoa koskevan pyynnön johdosta kahden kuukauden kuluessa pyynnön vastaanottamisesta.

– –

3. Komissio laatii täytäntöönpanosäädöksillä kaksi luetteloa, joissa ilmoitetaan asiaan vaikuttavat todisteet ja aihetodisteet – –.

– –

6. Jos vastaanottopyynnön esittävä jäsenvaltio vetoaa asian kiireellisyyteen 21 artiklan 2 kohdan säännösten mukaisesti, pyynnön saaneen jäsenvaltion on tehtävä parhaansa noudattaakseen pyydettyä määräaikaa. Poikkeustapauksissa, joissa voidaan osoittaa, että hakijan vastaanottoa koskevan pyynnön tutkiminen on erityisen ongelmallista, pyynnön saanut jäsenvaltio voi vastata pyydetyn määräajan jälkeen, mutta joka tapauksessa yhden kuukauden kuluessa. Tällöin pyynnön saaneen jäsenvaltion on alun perin pyydetyn määräajan kuluessa ilmoitettava pyynnön esittäneelle jäsenvaltiolle päätöksestään lykätä vastauksen antamista.

7. Jollei vastausta anneta 1 kohdassa mainitun kahden kuukauden ja 6 kohdassa mainitun yhden kuukauden määräajan kuluessa, vastaanottopyyntö katsotaan hyväksytyksi, ja tämä tuo mukanaan velvoitteen ottaa henkilö vastaan, mihin kuuluu velvoite huolehtia asianmukaisista järjestelyistä saavuttaessa maahan.”

14 Dublin III -asetuksen 23 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Jos jäsenvaltio, jossa 18 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettu henkilö on jättänyt uuden kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen, katsoo, että toinen jäsenvaltio on vastuussa 20 artiklan 5 kohdan ja 18 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdan mukaisesti, se voi pyytää tuota toista jäsenvaltiota ottamaan kyseisen henkilön takaisin.

2. Takaisinottopyyntö on tehtävä mahdollisimman nopeasti ja joka tapauksessa kahden kuukauden kuluessa [Eurodac-asetuksen] 9 artiklan 5 kohdassa tarkoitetun Eurodac-osuman saamisesta.

Jos takaisinottopyyntö perustuu muihin todisteisiin kuin Eurodac-järjestelmästä saatuihin tietoihin, se on lähetettävä takaisinottopyynnön saavalle jäsenvaltiolle kolmen kuukauden kuluessa 20 artiklan 2 kohdassa tarkoitetusta kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen jättämispäivästä.

3. Jos takaisinottopyyntöä ei tehdä 2 kohdassa säädetyssä määräajassa, kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelystä on vastuussa jäsenvaltio, jossa uusi hakemus on jätetty.

4. Takaisinottopyyntö on tehtävä vakiolomakkeella, johon on liitettävä 22 artiklan 3 kohdassa mainituissa kahdessa luettelossa kuvatut todisteet tai aihetodisteet ja/tai asianomaisen henkilön antamat asiaan liittyvät tiedot, joiden perusteella sen jäsenvaltion viranomaiset, jolle pyyntö on esitetty, voivat tarkistaa, onko kyseinen jäsenvaltio tässä asetuksessa vahvistettujen perusteiden mukaisesti vastuussa hakemuksen käsittelystä.

Komissio hyväksyy täytäntöönpanosäädöksillä yhdenmukaiset edellytykset takaisinottopyyntöjen laatimiselle ja esittämiselle. – –”

15 Dublin III -asetuksen 25 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Jäsenvaltion, jolta takaisinottoa on pyydetty, on suoritettava tarvittavat tarkistukset ja tehtävä päätös asianomaisen henkilön takaisinottoa koskevasta pyynnöstä mahdollisimman nopeasti ja joka tapauksessa viimeistään kuukauden kuluttua pyynnön vastaanottamisesta. Jos pyyntö perustuu Eurodac-järjestelmästä saatuihin tietoihin, tämä määräaika rajoitetaan kahteen viikkoon.

2. Jollei vastausta anneta 1 kohdassa mainitussa kuukauden tai kahden viikon määräajassa, pyyntö katsotaan hyväksytyksi, ja tämä tuo mukanaan velvoitteen ottaa asianomainen henkilö takaisin, mihin kuuluu velvoite huolehtia asianmukaisista järjestelyistä saavuttaessa maahan.”

16 Dublin III -asetuksen 29 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Hakijan – – siirto pyynnön esittäneestä jäsenvaltiosta hakemuksen käsittelystä vastuussa olevaan jäsenvaltioon tapahtuu pyynnön esittäneen jäsenvaltion kansallisen lain mukaisesti ja sen jälkeen kun asianomaiset jäsenvaltiot ovat päässeet asiasta yhteisymmärrykseen ja heti kun se on käytännössä mahdollista, kuitenkin viimeistään kuuden kuukauden kuluessa siitä, kun toinen jäsenvaltio on suostunut pyyntöön ottaa asianomainen henkilö vastaan tai takaisin tai muutoksenhaun tai uudelleen käsittelyn johdosta annetun lopullisen päätöksen tekemisestä, jos sillä on lykkäävä vaikutus – –.

– –

2. Jos siirtoa ei toteuteta kuuden kuukauden määräajan kuluessa, hakemuksen käsittelystä vastuussa oleva jäsenvaltio vapautuu velvoitteestaan ottaa asianomainen henkilö vastaan tai takaisin, ja vastuu siirtyy pyynnön esittäneelle jäsenvaltiolle. Määräaikaa voidaan jatkaa enintään yhteen vuoteen, jos siirtoa ei voida suorittaa asianomaisen henkilön vangitsemisen vuoksi, tai enintään kahdeksaantoista kuukauteen, jos asianomainen henkilö on paennut viranomaisia.

– –”

17 Dublin III -asetuksen liitteessä II olevan vastaavuustaulukon mukaan niiden perusteiden ja menettelyjen vahvistamisesta, joiden mukaisesti määritetään kolmannen maan kansalaisen johonkin jäsenvaltioon jättämän turvapaikkahakemuksen käsittelystä vastuussa oleva jäsenvaltio, 18.2.2003 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 343/2003 (EUVL 2003, L 50, s. 1; jäljempänä Dublin II -asetus), joka kumottiin ja korvattiin Dublin III -asetuksella, 18 artikla vastaa Dublin III -asetuksen 22 artiklaa ja 20 artiklan 1 kohdan b alakohta vastaa Dublin III -asetuksen 25 artiklan 1 kohtaa.

Täytäntöönpanoasetus

18 Täytäntöönpanoasetus annettiin sen johdanto-osan mukaan ottaen huomioon Dublin II -asetus ja erityisesti sen 15 artiklan 5 kohta, 17 artiklan 3 kohta, 18 artiklan 3 kohta, 19 artiklan 3 ja 5 kohta, 20 artiklan 1, 3 ja 4 kohta sekä 22 artiklan 2 kohta.

19 Täytäntöönpanoasetuksen 5 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Jos pyynnön saanut jäsenvaltio katsoo tarkistuksen jälkeen, että esitetyt seikat eivät osoita sen olevan vastuussa, sen on perusteltava kieltäytymisensä yksityiskohtaisesti pyynnön esittäneelle jäsenvaltiolle lähettämässään kielteisessä vastauksessa.

2. Jos pyynnön esittänyt jäsenvaltio katsoo, että kieltäytyminen perustuu virhearviointiin, tai jos se voi esittää täydentäviä seikkoja pyyntönsä tueksi, se voi pyytää pyyntönsä käsittelemistä uudelleen. Tätä mahdollisuutta on käytettävä kolmen viikon kuluessa kielteisen vastauksen vastaanottamisesta. Pyynnön saaneen jäsenvaltion on pyrittävä vastaamaan pyyntöön kahden viikon kuluessa. Tämä lisämenettely ei missään tapauksessa johda [Dublin II -asetuksen] 18 artiklan 1 ja 6 kohdassa ja 20 artiklan 1 kohdan b alakohdassa säädettyjen määräaikojen jatkamiseen.”

20 Täytäntöönpanoasetuksen liitteessä X olevaan A osaan sisältyvät Dublin III -asetusta koskevat tiedot kansainvälistä suojelua hakeville. Otsikon ”Kuinka kauan kestää selvittää, mikä maa käsittelee hakemukseni? Kuinka kauan hakemukseni käsittely kestää?” todetaan muun muassa, että ”[Dublin III -asetuksessa määritellyssä menettelyssä] voi normaalisti kestää jopa 11 kuukautta, ennen kuin sinut siirretään toiseen maahan. Tämän jälkeen hakemuksesi käsitellään tuossa toisessa maassa. Menettelyn kesto voi muuttua, jos pakenet viranomaisia tai joudut vankilaan tai sinut otetaan säilöön tai jos valitat siirtopäätöksestä.” Tässä liitteessä olevassa B osassa, joka sisältää tietoja tästä menettelystä mainitussa menettelyssä oleville henkilöille, jotka hakevat kansainvälistä suojelua, esitetään tältä osin yksityiskohtaisemmin määräajat, jotka koskevat vastaanottoa tai takaisinottoa koskevaa pyyntöä ja tällaiseen pyyntöön annettavaa vastausta sekä asianomaisen siirtoa.

Alankomaiden oikeus

Yleinen hallinto-oikeuslaki

21 Alankomaiden yleisen hallinto-oikeuslain (Algemene wet bestuursrecht) 4:17 §:n 1 momentissa säädetään, että jos hakemuksesta ei tehdä päätöstä säädetyssä määräajassa, viranomaisen on maksettava hakijalle uhkasakkoa jokaiselta velvollisuuden laiminlyönnin päivältä, kuitenkin enintään 42 päivältä. Tämän lain 4:17 §:n 2 momentissa säädetään, että uhkasakko on ensimmäisen 14 päivän ajanjaksolta 20 euroa päivää kohti, seuraavalta 14 päivän ajanjaksolta 30 euroa päivää kohti ja tätä seuraavilta päiviltä 40 euroa päivää kohti. Mainitun lain 4:17 §:n 3 momentissa säädetään, että ensimmäinen päivä, jolta uhkasakko lankeaa maksettavaksi, on se päivä, jona on kulunut kaksi viikkoa siitä päivästä, jona määräaika päätöksen tekemiselle on päättynyt ja viranomainen on vastaanottanut hakijalta kirjallisen ilmoituksen viranomaisen laiminlyönnistä. Kyseisen lain 4:17 §:n 5 momentissa säädetään, että kanteella, joka nostetaan sillä perusteella, että päätöksen tekeminen säädetyssä määräajassa on laiminlyöty, ei ole uhkasakkoa lykkäävää vaikutusta. Yleisen hallinto-oikeuslain 4:17 §:n 6 momentin c kohdan mukaan uhkasakkoa ei ole maksettava, jos hakemuksen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat tai se on selvästi perusteeton.

22 Kyseisen lain 6:2 §:n b kohdassa säädetään seuraavaa:

”Oikaisuvaatimusta ja kannetta koskevien säännösten soveltamisessa laiminlyönti tehdä päätös säädetyssä määräajassa rinnastetaan päätökseen.”

23 Mainitun lain 6:12 §:n 2 momentissa säädetään seuraavaa:

”Kanne voidaan nostaa heti, kun viranomainen on laiminlyönyt päätöksen tekemisen säädetyssä määräajassa ja on kulunut kaksi viikkoa siitä päivästä, jolloin asianomainen on ilmoittanut kirjallisesti viranomaiselle velvollisuuden laiminlyönnistä.”

24 Yleisen hallinto-oikeuslain 8:55b §:n 1 momentissa säädetään seuraavaa:

”Jos kanne kohdistuu laiminlyöntiin tehdä päätös säädetyssä määräajassa, hallintotuomioistuimen on annettava kahdeksan viikon kuluessa kannekirjelmän vastaanottamisesta ja [mainitun lain] 6:5 §:ssä säädettyjen edellytysten täyttymisestä päätös [tämän lain] 8:54 §:n mukaisesti, jollei hallintotuomioistuin pidä asian käsittelyä istunnossa tarpeellisena.”

25 Yleisen hallinto-oikeuslain 8:55c §:ssä säädetään seuraavaa:

”Mikäli kanne on perusteltu, hallintotuomioistuin pyynnöstä vahvistaa maksettavan uhkasakon määrän”.

26 Mainitun lain 8:55d §:n 1 momentissa säädetään, että jos kanne on perusteltu eikä päätöstä ole vielä annettu tiedoksi, hallintotuomioistuin määrää, että viranomaisen on annettava päätös tiedoksi kahden viikon kuluessa hallintotuomioistuimen päätöksen tiedoksiantoa seuraavasta päivästä. Kyseisen pykälän 2 momentin perusteella hallintotuomioistuin asettaa päätöksellään lisäuhkasakon, joka lankeaa maksettavaksi jokaiselta päivältä, jona viranomainen laiminlyö velvollisuutensa noudattaa hallintotuomioistuimen päätöstä.

Ulkomaalaislaki

27 Vuoden 2000 ulkomaalaislain (Vreemdelingenwet 2000), sellaisena kuin sitä sovelletaan pääasioiden tosiseikkoihin (jäljempänä ulkomaalaislaki), 30 §:n 1 momentissa säädetään, että turvapaikkamenettelyssä myönnettävää määräaikaista oleskelulupaa koskevaa hakemusta ei oteta käsiteltäväksi, jos Dublin III -asetuksen perusteella on vahvistettu, että hakemuksen käsittelystä on vastuussa toinen jäsenvaltio.

28 Ulkomaalaislain 42 §:n 1 momentissa säädetään, että turvapaikkamenettelyssä myönnettävää määräaikaista oleskelulupaa koskevasta hakemuksesta on tehtävä päätös kuuden kuukauden kuluessa hakemuksen vastaanottamisesta.

29 Ulkomaalaislain 42 §:n 4 momentissa säädetään, että 1 momentissa mainittua määräaikaa voidaan jatkaa enintään yhdeksällä kuukaudella, jos

”a. asiaan liittyy monimutkaisia tosiseikkoihin tai oikeudellisiin seikkoihin liittyviä kysymyksiä

b. suuria määriä ulkomaalaisia henkilöitä jättää hakemuksen samanaikaisesti, minkä vuoksi menettelyä on käytännössä erittäin vaikea saada päätökseen kuuden kuukauden määräajassa, tai

c. viivästys hakemuksen käsittelemisessä voidaan lukea ulkomaalaisen syyksi.”

30 Ulkomaalaislain 42 §:n 6 momentissa säädetään, että jos turvapaikkamenettelyssä myönnettävää määräaikaista oleskelulupaa koskevan hakemuksen yhteydessä tutkitaan, onko hakemus jätettävä tämän lain 30 §:n perusteella käsiteltäväksi ottamatta, 1 momentissa mainittu määräaika alkaa kulua vasta siitä ajankohdasta, jolloin Dublin III -asetuksen mukaisesti on vahvistettu, että Alankomaiden kuningaskunta on vastuussa hakemuksen käsittelystä.

Pääasiat ja ennakkoratkaisukysymykset

Asia C-47/17

31 Pääasian kantaja, joka on Syyrian kansalainen, jätti 24.1.2016 Alankomaiden valtiosihteerille turvapaikkamenettelyssä myönnettävää määräaikaista oleskelulupaa koskevan hakemuksen.

32 Valtiosihteeri sai samana päivänä hakiessaan tietoja Eurodac-tietokannasta positiivisen tuloksen, jonka mukaan mainittu hakija oli 22.1.2016 tehnyt kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen Saksassa, minkä asianomainen kuitenkin kiistää.

33 Valtiosihteeri esitti 24.3.2016 Saksan viranomaisille pääasian kantajaa koskevan takaisinottopyynnön Dublin III -asetuksen 18 artiklan 1 kohdan b alakohdan nojalla.

34 Saksan viranomaiset vastasivat takaisinottopyyntöön kieltävästi 7.4.2016 päivätyllä kirjeellä. Tässä kirjeessä Saksan viranomaiset ilmoittivat vastaavansa kieltävästi toistaiseksi, jotta ne noudattaisivat Dublin III -asetuksen 25 artiklan 1 kohdassa säädettyä määräaikaa, mutta totesivat, että vastauksen antaminen edellytti Saksassa pidemmälle menevää tutkintaa, josta Alankomaiden viranomaisille ilmoitettaisiin ilman että niiden tarvitsisi sitä pyytää.

35 Valtiosihteeri teki 14.4.2016 Saksan viranomaisille uudelleenkäsittelypyynnön, johon nämä eivät kuitenkaan ole vastanneet.

36 Pääasian kantaja pyysi 29.8.2016 päivätyllä kirjeellä valtiosihteeriä käsittelemään hänen hakemuksensa ja pitämään Saksan viranomaisten 7.4.2016 tekemää kielteistä päätöstä lopullisena kieltävänä vastauksena. Valtiosihteeri ei ole ottanut kantaa kyseisen pyynnön sisältöön.

37 Pääasian kantaja nosti 17.11.2016 ennakkoratkaisua pyytäneessä tuomioistuimessa kanteen sillä perusteella, että oli laiminlyöty tehdä säädetyssä määräajassa päätös hänen tekemästään turvapaikkamenettelyssä myönnettävää määräaikaista oleskelulupaa koskevasta hakemuksesta, ja vaati kyseistä tuomioistuinta velvoittamaan valtiosihteerin maksamaan uhkasakkoa siitä ajankohdasta lukien, kun tämä on laiminlyönyt velvollisuutensa tehdä päätös säädetyssä määräajassa, ja velvoittamaan tämän tekemään päätöksen kyseisen tuomioistuimen asettamassa määräajassa 100 euron päiväkohtaisen lisäsakon uhalla.

38 Valtiosihteeri ilmoitti 22.12.2016 ennakkoratkaisua pyytäneelle tuomioistuimelle, että hän oli 14.12.2016 peruuttanut Saksan viranomaisille esittämänsä takaisinottopyynnön ja että pääasian kantajan turvapaikkahakemusta käsiteltäisiin vastedes Alankomaiden yleisessä turvapaikkamenettelyssä (Nederlandse Algemene Asielprocedure).

39 Pääasian asianosaiset ovat eri mieltä siitä, oliko määräaika, jossa valtiosihteerin oli tehtävä päätös kantajan 24.1.2016 jättämästä turvapaikkamenettelyssä myönnettävää määräaikaista oleskelulupaa koskevasta hakemuksesta, tällä välin kulunut umpeen.

40 Tältä osin pääasian kantaja erityisesti korostaa, että Dublin III -asetuksessa takaisinottomenettelyä varten säädettyjen määräaikojen päätyttyä kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelystä vastuussa olevan jäsenvaltion on oltava määritetty. Jos pyynnön saanut jäsenvaltio antaa takaisinottopyyntöön määräajassa kieltävän vastauksen, vastuu on siitä hetkestä lähtien pyynnön esittäneellä jäsenvaltiolla. Tämän vuoksi pääasian kantaja katsoo, että turvapaikkahakemusta koskevan päätöksen tekemiselle asetettu kuuden kuukauden määräaika alkaa kulua kyseisestä ajankohdasta lukien. Saksan viranomaiset epäsivät takaisinottopyynnön 7.4.2016, joten Alankomaiden kuningaskunta oli siis kyseisestä päivämäärästä lähtien vastuussa pääasian kantajan turvapaikkahakemuksen käsittelystä, jolloin määräaika päätöksen tekemiselle hakemuksesta kului umpeen 7.10.2016.

41 Valtiosihteeri puolestaan katsoo, että määräaika päätöksen tekemiselle kyseisestä hakemuksesta alkoi kulua vasta 14.12.2016, jolloin Alankomaiden kuningaskunta ilmoitti olevansa vastuussa hakemuksen käsittelystä.

42 Tässä tilanteessa rechtbank Den Haag (Haagin alioikeus, Alankomaat) päätti lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

”1) Onko pyynnön saaneen jäsenvaltion vastattava kahden viikon kuluessa asetuksen [N:o 1560/2003] 5 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuun uudelleenkäsittelypyyntöön, kun otetaan huomioon [Dublin III -asetuksen] ja direktiivin [2013/32] tavoite, sisältö ja ulottuvuus?

2) Jos ensimmäiseen kysymykseen on vastattava kieltävästi, onko silloin sovellettava, kun otetaan huomioon asetuksen [N:o 1560/2003] 5 artiklan 2 kohdan viimeinen virke, enintään yhden kuukauden määräaikaa, josta säädetään [Dublin II -asetuksen] 20 artiklan 1 kohdan b alakohdassa (sittemmin [Dublin III -asetuksen] 25 artiklan 1 kohta)?

3) Mikäli ensimmäiseen ja toiseen kysymykseen on vastattava kieltävästi, onko pyynnön saaneen jäsenvaltion asetuksen [N:o 1560/2003] 5 artiklan 2 kohdassa käytetyn sanan ’beijvert’ [’pyrittävä’] takia vastattava uudelleenkäsittelypyyntöön kohtuullisessa ajassa?

4) Mikäli pyynnön saaneen jäsenvaltion on vastattava uudelleenkäsittelypyyntöön asetuksen [N:o 1560/2003] 5 artiklan 2 kohdan perusteella kohtuullisessa ajassa, voidaanko ajanjaksoa, joka on kestänyt yli kuusi kuukautta, kuten käsiteltävässä asiassa, pitää vielä kohtuullisena aikana? Mikäli tähän kysymykseen on vastattava kieltävästi, mitä on silloin pidettävä kohtuullisena aikana?

5) Minkä on oltava seuraus siitä, että pyynnön saanut jäsenvaltio ei vastaa uudelleenkäsittelypyyntöön kahden viikon kuluessa, kuukauden kuluessa tai kohtuullisessa ajassa? Onko pyynnön esittänyt jäsenvaltio vai pyynnön saanut jäsenvaltio silloin vastuussa ulkomaalaisen henkilön turvapaikkahakemuksen aineellisesta käsittelystä?

6) Mikäli lähtökohtana on pidettävä sitä, että pyynnön saanut jäsenvaltio on vastuussa turvapaikkahakemuksen aineellisesta käsittelystä sen vuoksi, että se on jättänyt vastaamatta uudelleenkäsittelypyyntöön asetuksen [N:o 1560/2003] 5 artiklan 2 kohdassa säädetyssä määräajassa, minkä ajan kuluessa pyynnön esittäneen jäsenvaltion, eli käsiteltävässä asiassa vastaajan, on tällöin ilmoitettava siitä hakijalle?”

Asia C-48/17

43 Pääasian kantaja, joka on Eritrean kansalainen, jätti 22.9.2015 valtiosihteerille turvapaikkamenettelyssä myönnettävää määräaikaista oleskelulupaa koskevan hakemuksen. Eurodac-tietokannan mukaan hän oli jo 9.6.2015 esittänyt Sveitsissä kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen. Unionin tuomioistuimelle toimitetusta asiakirja-aineistosta käy lisäksi ilmi, että pääasian kantaja oli saapunut toukokuun 2015 lopulla Välimeren kautta Italiaan, jossa häneltä ei ilmeisesti kuitenkaan ollut otettu digitaalisia sormenjälkiä ja jossa hän ei vaikuta tehneen kansainvälistä suojelua koskevaa hakemusta.

44 Valtiosihteeri esitti 20.11.2015 Sveitsin viranomaisille pääasian kantajaa koskevan takaisinottopyynnön Dublin III -asetuksen 18 artiklan 1 kohdan b alakohdan nojalla.

45 Sveitsin viranomaiset hylkäsivät kyseisen pyynnön 25.11.2015 sillä perusteella, että määritettäessä jäsenvaltiota, joka on vastuussa kantajan Sveitsissä tekemän kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelystä, kyseiset viranomaiset olivat osoittaneet Italian viranomaisille vastaanotto- tai takaisinottopyynnön, johon ei ollut vastattu, joten Italian tasavallasta oli tullut tämän hakemuksen käsittelystä vastuussa oleva jäsenvaltio 1.9.2015 lukien.

46 Valtiosihteeri teki 27.11.2015 Italian viranomaisille pääasian kantajaa koskevan takaisinottopyynnön.

47 Italian viranomaiset hylkäsivät pyynnön 30.11.2015.

48 Valtiosihteeri esitti 1.12.2015 Italian viranomaisille uudelleenkäsittelypyynnön ja lähetti vielä 18.1.2016 kyseisille viranomaisille muistutuskirjeen.

49 Italian viranomaiset hyväksyivät pyynnön 26.1.2016.

50 Valtiosihteeri kieltäytyi 19.4.2016 tehdyllä päätöksellä pääasian kantajan esittämän turvapaikkamenettelyssä myönnettävää määräaikaista oleskelulupaa koskevan hakemuksen käsittelystä sillä perusteella, että Italian tasavalta oli vastuussa kyseisen hakemuksen käsittelystä.

51 Pääasian kantaja nosti kyseisestä päätöksestä kanteen ennakkoratkaisua pyytäneessä tuomioistuimessa. Lisäksi hän vaati välitoimista päättävää tuomaria määräämään välitoimena, ettei valtiosihteeri saa poistaa häntä maasta ennen kuin on kulunut neljä viikkoa siitä, kun ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin on ratkaissut kanteen. Välitoimista päättävä tuomari hyväksyi välitoimihakemuksen 30.6.2016 antamallaan määräyksellä.

52 Pääasian asianosaiset ovat eri mieltä erityisesti siitä, siirtyikö vastaajalle vastuu pääasian kantajan jättämän turvapaikkamenettelyssä myönnettävää määräaikaista oleskelulupaa koskevan hakemuksen käsittelystä vai ei, sen vuoksi, että hylättyään ensin valtiosihteerin esittämän takaisinottopyynnön Italian viranomaiset jättivät vastaamatta uudelleenkäsittelypyyntöön säädetyssä määräajassa.

53 Tässä tilanteessa rechtbank Den Haag päätti lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle kuusi ennakkoratkaisukysymystä, jotka ovat pääasiallisesti samat kuin asiassa C-47/17 esitetyt, kun otetaan huomioon, että yhtäältä neljännessä kysymyksessä mainittu määräaika on mukautettu asiassa C-48/17 kyseessä olevaan tilanteeseen siten, että siinä viitataan seitsemän ja puolen viikon pituiseen ajanjaksoon, ja toisaalta viidennessä kysymyksessä tässä asiassa mainitaan vain tilanne, jossa kaksi viikkoa tai kohtuullinen aika on ylitetty.

Asioiden käsittelyn vaiheet unionin tuomioistuimessa

54 Unionin tuomioistuimen presidentin 13.2.2017 antamalla määräyksellä asiat C-47/17 ja C-48/17 yhdistettiin kirjallista ja suullista käsittelyä sekä tuomion antamista varten.

55 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin pyysi ennakkoratkaisupyynnössään asiassa C-47/17 unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 105 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun nopeutetun menettelyn soveltamista. Tämä pyyntö hylättiin unionin tuomioistuimen presidentin 15.3.2017 antamalla määräyksellä X (C-47/17 ja C-48/17, ei julkaistu, EU:C:2017:224). Käsiteltävänä oleville asioille päätettiin tästä huolimatta aluksi myöntää ensisijainen käsittely asian C-47/17 pääasian kantajan tilanteen vuoksi, mutta hän ilmoitti unionin tuomioistuimelle kirjallisissa huomautuksissaan, että ennakkoratkaisupyynnön esittämisen jälkeen Alankomaiden viranomaiset olivat hyväksyneet hänen turvapaikkahakemuksensa, joten pääasiassa on enää kysymys vain taloudellisesta korvauksesta sen johdosta, että hakemuksesta ei tehty päätöstä määräajassa. Koska ensisijainen kohtelu ei enää ole perusteltua näissä olosuhteissa, se päätettiin lopettaa ja käsitellä asia tavanomaisessa menettelyssä.

Ennakkoratkaisukysymysten tarkastelu

56 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin kysyy kysymyksillään, joita on syytä tarkastella yhdessä, ennen kaikkea, onko täytäntöönpanoasetuksen 5 artiklan 2 kohtaa tulkittava siten, että menettelyssä, jossa määritetään, mikä jäsenvaltio on toimivaltainen käsittelemään kansainvälistä suojelua koskevan

hakemuksen, jäsenvaltion, jolle on osoitettu vastaanotto- tai takaisinottopyyntö Dublin III -asetuksen 21 tai 23 artiklan nojalla, joka on vastannut siihen kieltävästi kyseisen asetuksen 22 tai 25 artiklan mukaisessa määräajassa ja jolle tämän jälkeen on esitetty uudelleenkäsittelypyyntö kyseisen 5 artiklan 2 kohdan nojalla, on vastattava viimeksi mainittuun tietyssä ajassa. Se pohtii, mikä tämä määräaika tilanteen mukaan on ja mitä vaikutuksia on sillä, että jäsenvaltio, jolle uudelleenkäsittelypyyntö on esitetty, ei vastaa kyseisessä määräajassa pyynnön esittäneelle jäsenvaltiolle.

57 Tältä osin on muistettava, että vastaanotto- ja takaisinottomenettelyt on ehdottomasti suoritettava muun muassa Dublin III -asetuksen VI luvussa vahvistettujen sääntöjen mukaisesti ja niitä on sovellettava erityisesti erilaisia pakottavia määräaikoja noudattaen (ks. vastaavasti tuomio 26.7.2017, Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, 49 ja 50 kohta ja tuomio 25.1.2018; Hasan, C-360/16, EU:C:2018:35, 60 kohta).

58 Dublin III -asetuksen 21 artiklan 1 kohdassa säädetään, että vastaanottopyyntö on esitettävä mahdollisimman nopeasti ja joka tapauksessa kolmen kuukauden kuluessa kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen jättämispäivästä. Jos Eurodac-asetuksen 14 artiklan nojalla tallennettuihin tietoihin saadaan Eurodac-osuma, pyyntö on tämän ensin mainitun määräajan estämättä esitettävä kahden kuukauden kuluessa osuman saamisesta.

59 Dublin III -asetuksen 23 artiklan 2 kohdassa säädetään vastaavasti, että takaisinottopyyntö on tehtävä mahdollisimman nopeasti ja joka tapauksessa kahden kuukauden kuluessa Eurodac-asetuksen 9 artiklan 5 kohdassa tarkoitetusta Eurodac-osuman saamisesta. Jos tämä pyyntö perustuu muihin todisteisiin kuin Eurodac-järjestelmästä saatuihin tietoihin, se on lähetettävä takaisinottopyynnön saavalle jäsenvaltiolle kolmen kuukauden kuluessa Dublin III -asetuksen 20 artiklan 2 kohdassa tarkoitetusta kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen jättämispäivästä.

60 Tältä osin on huomattava, että unionin lainsäätäjä on määritellyt näiden määräaikojen päättymisen vaikutukset täsmentämällä Dublin III -asetuksen 21 artiklan 1 kohdan kolmannessa alakohdassa ja 23 artiklan 3 kohdassa, että jollei kyseisiä pyyntöjä ole tehty säädetyissä määräajoissa, vastuu kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelystä säilyy pyynnön esittävällä jäsenvaltiolla.

61 Unionin lainsäätäjä on lisäksi vahvistanut tällaisia pakottavia määräaikoja ja niiden päättymisen vaikutuksia myös siltä osin kuin kyse on vastaanotto- tai takaisinottopyyntöön annettavasta vastauksesta.

62 Siltä osin kuin yhtäältä on kyse vastaanottopyyntöön annettavasta vastauksesta, Dublin III -asetuksen 22 artiklan 1 kohdassa säädetään, että pyynnön saanut jäsenvaltio suorittaa tarvittavat tarkistukset, ja sen on tehtävä päätös pyynnön johdosta kahden kuukauden kuluessa sen vastaanottamisesta.

63 Dublin III -asetuksen 22 artiklan 6 kohdan mukaan on niin, että jos vastaanottopyynnön esittävä jäsenvaltio vetoaa asian kiireellisyyteen tämän asetuksen 21 artiklan 2 kohdan säännösten mukaisesti, pyynnön saaneen jäsenvaltion on tehtävä parhaansa noudattaakseen pyydettyä määräaikaa, joka on vähintään yksi viikko. Poikkeustapauksissa, joissa voidaan osoittaa, että hakijan vastaanottoa koskevan pyynnön tutkiminen on erityisen ongelmallista, pyynnön saanut jäsenvaltio voi vastata pyydetyn määräajan jälkeen, mutta joka tapauksessa yhden kuukauden kuluessa. Tällöin pyynnön saaneen jäsenvaltion on alun perin pyydetyn määräajan kuluessa ilmoitettava pyynnön esittäneelle jäsenvaltiolle päätöksestään lykätä vastauksen antamista.

64 Dublin III -asetuksen 22 artiklan 7 kohdassa säädetään, että jollei vastausta anneta tämän artiklan 1 kohdassa mainitun kahden kuukauden ja 6 kohdassa mainitun yhden kuukauden määräajan kuluessa, vastaanottopyyntö katsotaan hyväksytyksi, ja tämä tuo mukanaan velvoitteen ottaa henkilö vastaan, mihin kuuluu velvoite huolehtia asianmukaisista järjestelyistä saavuttaessa maahan.

65 Toisaalta siltä osin kuin kyse on takaisinottopyyntöön annettavasta vastauksesta, Dublin III -asetuksen 25 artiklan 1 kohdan mukaan jäsenvaltion, jolta takaisinottoa on pyydetty, on suoritettava tarvittavat tarkistukset ja tehtävä päätös pyynnöstä mahdollisimman nopeasti ja joka tapauksessa viimeistään kuukauden kuluttua sen vastaanottamisesta. Jos pyyntö perustuu Eurodac-järjestelmästä saatuihin tietoihin, tämä määräaika rajoitetaan kahteen viikkoon.

66 Dublin III -asetuksen 25 artiklan 2 kohdassa säädetään, että jollei vastausta anneta tämän artiklan 1 kohdassa mainitussa kuukauden tai kahden viikon määräajassa, pyyntö katsotaan hyväksytyksi, ja tämä tuo mukanaan velvoitteen ottaa asianomainen henkilö takaisin, mihin kuuluu velvoite huolehtia asianmukaisista järjestelyistä saavuttaessa maahan.

67 Siltä osin kuin kyse on vaikutuksista, jotka Dublin III -asetuksen 22 artiklan 7 kohdassa ja 25 artiklan 2 kohdassa liitetään siihen, että vastaanotto- tai takaisinottopyyntöön ei anneta vastausta tämän asetuksen 22 artiklan 1 ja 6 kohdassa ja 25 artiklan 1 kohdassa säädettyjen pakottavien määräaikojen kuluessa, on korostettava, että näitä vaikutuksia ei voida kiertää siten, että lähetetään puhtaasti muodollinen vastaus pyynnön esittäneelle jäsenvaltiolle. Kyseisistä 22 artiklan 1 kohdasta ja 25 artiklan 1 kohdasta seuraa näet yksiselitteisesti, että pyynnön saaneen jäsenvaltion on näiden pakottavien määräaikojen kuluessa suoritettava tarvittavat tarkistukset, jotta se voi tehdä päätöksen vastaanottoa tai takaisinottoa koskevasta pyynnöstä. Täytäntöönpanoasetuksen 5 artiklan 1 kohdassa täsmennetään lisäksi, että kielteinen vastaus tällaiseen pyyntöön on perusteltava yksityiskohtaisesti.

68 Dublin III -asetuksen 29 artiklan 2 kohdassa säädetään kuitenkin, että jos siirtoa ei toteuteta kuuden kuukauden määräajan kuluessa, kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelystä vastuussa oleva jäsenvaltio vapautuu velvoitteestaan ottaa asianomainen henkilö vastaan tai takaisin, ja vastuu siirtyy siis pyynnön esittäneelle jäsenvaltiolle. Tätä määräaikaa voidaan jatkaa enintään yhteen vuoteen, jos siirtoa ei voida suorittaa asianomaisen henkilön vangitsemisen vuoksi, tai enintään kahdeksaantoista kuukauteen, jos asianomainen henkilö on paennut viranomaisia.

69 Edellä tämän tuomion 58–68 kohdassa lainatuista säännöksistä käy ilmi, että niillä unionin lainsäätäjä on säännellyt vastaanotto- ja takaisinottomenettelyä joukolla pakottavia määräaikoja, joilla edistetään ratkaisevasti Dublin III -asetuksen johdanto-osan viidennessä perustelukappaleessa mainitun kansainvälistä suojelua koskevien hakemusten käsittelyn nopeutta koskevan tavoitteen toteuttamista varmistamalla, että nämä menettelyt toteutetaan ilman perusteetonta viivästystä (ks. vastaavasti tuomio 26.7.2017, Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, 53 ja 54 kohta; tuomio 25.10.2017, Shiri, C-201/16, EU:C:2017:805, 31 kohta ja tuomio 25.1.2018, Hasan, C-360/16, EU:C:2018:35, 62 kohta).

70 Tämä joukko pakottavia määräaikoja on osoitus siitä erityisestä merkityksestä, jonka unionin lainsäätäjä antaa sille, että kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelystä vastuussa oleva jäsenvaltio määritetään nopeasti, ja siitä, että kun otetaan huomioon tehokasta pääsyä kansainvälistä suojelua koskeviin menettelyihin koskevan tavoitteen sekä sen takaaminen, että ei vaaranneta kansainvälistä suojelua koskevien hakemusten käsittelyn nopeutta koskevan tavoitteen saavuttamista, tämän lainsäätäjän mukaan on tärkeää, että tarvittaessa nämä hakemukset käsittelee jokin muu kuin tämän asetuksen III luvussa ilmaistujen perusteiden mukaan vastuussa olevaksi määritetty jäsenvaltio.

71 Näiden seikkojen valossa on syytä tarkastella täytäntöönpanoasetuksen 5 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuun uudelleenkäsittelymenettelyyn sovellettavia määräaikoja koskevia ennakkoratkaisukysymyksiä, sellaisina kuin ne on muotoiltu uudelleen edellä tämän tuomio 56 kohdassa.

72 Täytäntöönpanoasetuksen 5 artiklan 2 kohdassa säädetään, että jos pyynnön esittänyt jäsenvaltio katsoo, että pyynnön saaneen jäsenvaltion kieltäytyminen hakijan vastaanotosta tai takaisinotosta perustuu virhearviointiin, tai jos se voi esittää täydentäviä seikkoja pyyntönsä tueksi, se voi pyytää viimeksi mainitulta jäsenvaltiolta vastaanotto- tai takaisinottopyyntönsä uudelleenkäsittelyä. Tätä mahdollisuutta on käytettävä kolmen viikon kuluessa pyynnön saaneelta jäsenvaltiolta saadun kieltävän

vastauksen vastaanottamisesta. Pyynnön saaneen jäsenvaltion on pyrittävä vastaamaan pyyntöön kahden viikon kuluessa. Tämä lisämenettely ei missään tapauksessa johda Dublin II -asetuksen 18 artiklan 1 ja 6 kohdassa ja 20 artiklan 1 kohdan b alakohdassa säädettyjen määräaikojen, jotka vastaavat nyttemmin Dublin III -asetuksen 22 artiklan 1 ja 6 kohdassa ja 25 artiklan 1 kohdassa säädettyjä määräaikoja, jatkamiseen.

73 On todettava, että itse täytäntöönpanoasetuksen 5 artiklan 2 kohdan sanamuodosta ilmenee, että pyynnön esittäneen jäsenvaltion mahdollisuus pyytää pyynnön saaneelta jäsenvaltiolta uudelleenkäsittelyä sen jälkeen, kun viimeksi mainittu on kieltäytynyt hyväksymästä vastaanotto- tai takaisinottopyyntöä, muodostaa ”lisämenettelyn”. Tätä säännöstä on – siltä osin kuin täytäntöönpanoasetuksella pyritään sen johdanto-osan ensimmäisen perustelukappaleen mukaan varmistamaan Dublin II -asetuksen, joka kumottiin ja korvattiin Dublin III -asetuksella, tehokas täytäntöönpano – tulkittava viimeksi mainitun asetuksen säännösten ja sen tavoitteiden mukaisesti.

74 Täytäntöönpanoasetuksen 5 artiklan 2 kohtaa on siis tulkittava siten, että uudelleenkäsittelyyn liittyvän lisämenettelyn, joka on valinnainen menettely, kesto on rajattu tiukasti ja ennustettavasti ja että näin on sekä kaikkien asianosaisten oikeusvarmuuden vuoksi että sen vuoksi, että taataan, että se on yhteensopiva Dublin III -asetuksessa vahvistettujen täsmällisten ajallisten puitteiden kanssa, ja ettei heikennetä kansainvälistä suojelua koskevien hakemusten nopean käsittelyn tavoitetta, johon tällä asetuksella pyritään. Uudelleenkäsittelymenettely, joka olisi kestoltaan määrittelemätön – mistä seuraisi se, että avoimeksi jäisi kysymys siitä, mikä jäsenvaltio on vastuussa kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelystä, ja tällaisen hakemuksen käsittelyn huomattava, jopa mahdollisesti rajaton viivästyminen –, olisi yhteensopimaton tämän nopeuden tavoitteen kanssa.

75 Mainittu tavoite, joka on myös täytäntöönpanoasetuksen 5 artiklan 2 kohdan taustalla, ilmenee itse tämän säännöksen sanamuodon mukaan tiukkana ajallisena rajoittamisena siten, että pyynnön esittäneelle jäsenvaltiolle vahvistetaan kolmen viikon määräaika sitä varten, että se esittää uudelleenkäsittelypyynnön pyynnön saaneelle jäsenvaltiolle, ja viimeksi mainitulle kahden viikon määräaika mahdollista pyyntöön vastaamista varten.

76 Niinpä ensiksi täytäntöönpanoasetuksen 5 artiklan 2 kohdan toisen virkkeen sanamuodosta seuraa yksiselitteisesti, että tässä 5 artiklan 2 kohdassa pyynnön esittäneelle jäsenvaltiolle annettua mahdollisuutta pyytää vastaanotto- tai takaisinottopyyntönsä uudelleenkäsittelyä pyynnön saaneelta jäsenvaltiolta on käytettävä kolmen viikon kuluessa siitä, kun se on vastaanottanut kieltävän vastauksen viimeksi mainitulta. Tästä seuraa, että tämän pakottavan määräajan kuluttua umpeen pyynnön esittänyt jäsenvaltio menettää tämän mahdollisuuden.

77 Toiseksi siltä osin kuin kyse on määräajasta, jonka kuluessa pyynnön saaneen jäsenvaltion on vastattava uudelleenkäsittelypyyntöön, täytäntöönpanoasetuksen 5 artiklan 2 kohdan kolmannessa virkkeessä säädetään, että jäsenvaltion on pyrittävä vastaamaan pyyntöön kahden viikon kuluessa. Tällä säännöksellä pyritään kannustamaan pyynnön saanutta jäsenvaltiota toimimaan vilpittömässä yhteistyössä pyynnön esittäneen jäsenvaltion kanssa siten, että se mainitussa säännöksessä säädetyssä määräajassa käsittelee uudelleen viimeksi mainitun jäsenvaltion asianomaisen vastaanottoa tai takaisinottoa koskevan pyynnön, mutta säännöksen tarkoituksena ei ole asettaa lakisääteistä velvoitetta vastata uudelleenkäsittelyä koskevaan pyyntöön siten, että jos velvoite laiminlyödään, vastuu kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelystä siirtyy sille.

78 Tämän toteamuksen vahvistaa se, että toisin kuin Dublin III -asetuksen 22 artiklan 7 kohdassa ja 25 artiklan 2 kohdassa täytäntöönpanoasetuksen 5 artiklan 2 kohdassa ei säädetä, että jollei vastausta anneta kahden viikon määräajassa, pyyntö katsotaan hyväksytyksi, ja tämä tuo mukanaan velvoitteen ottaa asianomainen henkilö vastaan tai takaisin.

79 Tällaisia vaikutuksia ei voida myöskään liittää siihen, että pyynnön saanut jäsenvaltio ei anna vastausta pyynnön esittäneen jäsenvaltion uudelleenkäsittelypyyntöön Dublin III -asetuksen 25 artiklan 1 kohdassa säädetyssä kuukauden enimmäismääräajassa, johon ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin viittaa toisissa kysymyksissään. Sen lisäksi, että tällainen tulkinta olisi vastoin itse täytäntöönpanoasetuksen 5 artiklan 2 kohdan sanamuotoa, tämän säännöksen viimeisessä virkkeessä nimenomaisesti täsmennetään, että uudelleenkäsittelyyn liittyvä lisämenettely ei johda niiden määräaikojen jatkamiseen, jotka pyynnön saaneella jäsenvaltiolla on vastaanotto- tai takaisinottopyyntöön vastaamista varten Dublin III -asetuksen 22 artiklan 1 ja 6 kohdan sekä 25 artiklan 1 kohdan nojalla; näitä määräaikoja on lähtökohtaisesti noudatettu tilanteessa, jossa pyynnön esittänyt jäsenvaltio pyytää uudelleenkäsittelyä.

80 Täytäntöönpanoasetuksen 5 artiklan 2 kohdasta siis seuraa, että kun pyynnön saanut jäsenvaltio on tarvittavat tarkistukset suoritettuaan antanut kieltävän vastauksen vastaanotto- tai takaisinottopyyntöön Dublin III -asetuksessa tätä varten säädetyssä määräajassa, uudelleenkäsittelyyn liittyvä lisämenettely ei voi käynnistää tämän asetuksen 22 artiklan 7 kohdassa ja 25 artiklan 2 kohdassa säädettyjä vaikutuksia.

81 Kolmanneksi siltä osin kuin kyse on siitä, mikä siis on täytäntöönpanoasetuksen 5 artiklan 2 kohdan kolmannessa virkkeessä säädetyn kahden viikon määräajan oikeudellinen ulottuvuus ja mitä vaikutuksia liittyy sen päättymiseen, on palautettava mieleen, että tätä säännöstä on, kuten edellä tämän tuomion 73 kohdassa on todettu, tulkittava Dublin III -asetuksen säännösten ja sen tavoitteiden mukaisesti; näihin tavoitteisiin kuuluu selkeän ja toimivan menettelyn aikaan saaminen kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelystä vastuussa olevan jäsenvaltion määrittämiseksi, jotta voidaan taata hakijoille tehokas pääsy kansainvälisen suojelun myöntämistä koskeviin menettelyihin ja jotta ei vaaranneta tämän asetuksen johdanto-osan neljännessä ja viidennessä perustelukappaleessa mainitun kansainvälistä suojelua koskevien hakemusten käsittelyn nopeutta koskevan tavoitteen saavuttamista.

82 Tätä Dublin III -asetuksen tavoitetta ei kunnioitettaisi, jos täytäntöönpanoasetuksen 5 artiklan 2 kohtaa tulkittaisiin siten, että kyseisen säännöksen mukainen kahden viikon määräaika olisi puhtaasti ohjeellinen siten, että uudelleenkäsittelyyn liittyvää lisämenettelyä ei rajoittaisi mikään vastaamiselle asetettu määräaika tai että sitä rajoittaisi vain vastaamiselle asetettu ”kohtuullinen” aika, jonka kestoa ei ole määritelty etukäteen ja johon kolmansissa ja neljänsissä ennakkoratkaisukysymyksissä viitataan ja joka kansallisten tuomioistuinten olisi arvioitava tapauskohtaisesti asian kaikkien olosuhteiden perusteella.

83 Tällaisen ”kohtuullisen” vastausajan soveltaminen johtaisi näet huomattavaan oikeudelliseen epävarmuuteen, koska sekä asianomaisten jäsenvaltioiden viranomaisten että kansainvälisen suojelun hakijoiden olisi mahdotonta määrittää ennalta tämän määräajan täsmällistä pituutta tietyssä tilanteessa, mikä voisi lisäksi johtaa siihen, että kyseiset hakijat kääntyisivät kansallisten tuomioistuinten puoleen tarkistuttaakseen mainitun määräajan noudattamiseen, ja näin ollen yllyttäisi oikeudenkäynteihin, jotka puolestaan viivästyttäisivät kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelystä vastuussa olevan jäsenvaltion määrittämistä.

84 Täytäntöönpanoasetuksen 5 artiklan 2 kohdan tulkitseminen siten, että uudelleenkäsittelyyn liittyvää lisämenettelyä rajaisi ainoastaan vastaamiselle asetettu kohtuullinen aika, jonka kestoa ei ole määritelty etukäteen, olisi vastoin Dublin III -asetuksen tavoitteita ja myös yhteensopimaton tässä asetuksessa vahvistettujen vastaanotto- ja takaisinottomenettelyjen yleisen rakenteen kanssa, jonka unionin lainsäätäjä on katsonut tarpeelliseksi rajata selvästi määritellyin, ennakoitavin ja suhteellisen lyhyin määräajoin.

85 On vielä huomattava tältä osin, että käsiteltävänä olevat asiat eroavat niistä, joissa unionin tuomioistuin on soveltanut ”kohtuullisen ajan” käsitettä. Kun kyseisille asioille oli ominaista se, että olemassa ei ollut unionin oikeuden säännöstä tai määräystä, jossa olisi täsmennetty kyseessä oleva määräaika (ks. mm. tuomio 28.2.2013, uudelleenkäsittely Arango Jaramillo ym. v. EIP, C-334/12 RX-II, EU:C:2013:134, 5,

28 ja 33 kohta; tuomio 16.7.2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, 44 ja 48 kohta; tuomio 5.4.2016, Aranyosi ja Căldăraru, C-404/15 ja C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, 97 ja 104 kohta; tuomio 14.6.2016, Marchiani v. parlamentti, C-566/14 P, EU:C:2016:437, 89 ja 95–97 kohta; tuomio 13.9.2017, Khir Amayry, C-60/16, EU:C:2017:675, 41 kohta; tuomio 12.4.2018, A ja S, C-550/16, EU:C:2018:248, 45 ja 61 kohta sekä tuomio 27.6.2018, Diallo, C-246/17, EU:C:2018:499, 58 ja 69 kohta), komissio sen sijaan on täytäntöönpanoasetuksen 5 artiklan 2 kohdassa säätänyt täsmällisestä kahden viikon määräajasta, jonka kuluessa pyynnön saaneen jäsenvaltion on pyrittävä vastaamaan pyynnön esittäneen jäsenvaltion sille osoittamaan uudelleenkäsittelypyyntöön.

86 Näin ollen täytäntöönpanoasetuksen 5 artiklan 2 kohdan kolmatta virkettä on tulkittava siten, että tässä säännöksessä säädetyn vastaamiselle asetetun kahden viikon määräajan päättyminen päättää lopullisesti uudelleenkäsittelyyn liittyvän lisämenettelyn, riippumatta siitä, onko pyynnön saanut jäsenvaltio vastannut pyynnön esittäneen jäsenvaltion uudelleenkäsittelypyyntöön tässä määräajassa vai ei.

87 Näin ollen jos pyynnön esittävän jäsenvaltion käytettävissä ei ole tarpeellista aikaa, jotta se voisi tehdä uuden vastaanotto- tai takaisinottopyynnön Dublin III -asetuksen 21 artiklan 1 kohdassa ja 23 artiklan 2 kohdassa tätä varten säädetyissä pakottavissa määräajoissa, sen on katsottava olevan vastuussa asianomaisen kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelystä.

88 Neljänneksi on todettava, että Dublin III -asetuksen 22 artiklan 1 ja 6 kohdassa tai vastaavasti tämän asetuksen 25 artiklan 1 kohdassa vastaamiselle asetetulla määräajalla ei ole vaikutusta uudelleenkäsittelyyn liittyvää lisämenettelyä varten säädettyjen määräaikojen laskemiseen. Täytäntöönpanoasetuksen 5 artiklan 2 kohdan tulkitseminen siten, että tätä menettelyä voitaisiin käydä vain Dublin III -asetuksen säännösten määrittämissä rajoissa siten, että se olisi mahdollinen vain, jos pyynnön saanut jäsenvaltio ei ole käyttänyt vastaanotto- tai takaisinottopyyntöön annettavalle vastaukselle asetettua määräaikaa, estäisi käytännössä laajalti mainitun menettelyn soveltamisen, eikä sitä näin ollen voitaisi pitää hyödyllisenä Dublin III -asetuksen täytäntöönpanon kannalta.

89 Pyynnön esittävällä jäsenvaltiolla on siis oikeus esittää pyynnön saaneelle jäsenvaltiolle uudelleenkäsittelypyyntö täytäntöönpanoasetuksen 5 artiklan 2 kohdan toisessa virkkeessä säädetyssä määräajassa eli kolmen viikon kuluessa pyynnön vastaanottaneen jäsenvaltion kieltävän vastauksen vastaanottamisesta, vaikka tämän uudelleenkäsittelyyn liittyvän lisämenettelyn päättyminen täytäntöönpanoasetuksen 5 artiklan 2 kohdan kolmannessa virkkeessä säädetyn kahden viikon määräajan päätyttyä tapahtuisi vasta Dublin III -asetuksen 22 artiklan 1 ja 6 kohdassa tai vastaavasti tämän asetuksen 25 artiklan 1 kohdassa säädettyjen määräaikojen umpeen kulumisen jälkeen.

90 Esitettyihin kysymyksiin on kaiken edellä todetun perusteella vastattava seuraavasti:

– täytäntöönpanoasetuksen 5 artiklan 2 kohtaa on tulkittava siten, että menettelyssä, jossa määritetään, mikä jäsenvaltio on toimivaltainen käsittelemään kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen, jäsenvaltion, jolle on osoitettu vastaanotto- tai takaisinottopyyntö Dublin III -asetuksen 21 tai 23 artiklan nojalla, joka on tarvittavat tarkistukset tehtyään vastannut pyyntöön kieltävästi viimeksi mainitun asetuksen 22 tai 25 artiklan mukaisessa määräajassa ja jolle tämän jälkeen on esitetty uudelleenkäsittelypyyntö mainitun 5 artiklan 2 kohdan nojalla, on pyrittävä lojaalin yhteistyön hengessä vastaamaan viimeksi mainittuun kahden viikon kuluessa, ja

– jos pyynnön saanut jäsenvaltio ei vastaa mainittuun pyyntöön tässä kahden viikon määräajassa, uudelleenkäsittelyyn liittyvä lisämenettely on päättynyt lopullisesti, joten pyynnön esittäneen jäsenvaltion on mainitun määräajan umpeen kulumisesta lukien katsottava olevan vastuussa kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelystä, jollei sillä ole käytettävissään tarpeellista aikaa, jotta se voisi tehdä uuden vastaanotto- tai takaisinottopyynnön Dublin III -asetuksen 21 artiklan 1 kohdassa ja 23 artiklan 2 kohdassa tätä varten säädetyissä pakottavissa määräajoissa.

Oikeudenkäyntikulut

91 Pääasioiden asianosaisten osalta asioiden käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevien asioiden käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (suuri jaosto) on ratkaissut asiat seuraavasti:

Niiden perusteiden ja menettelyjen vahvistamisesta, joiden mukaisesti määritetään kolmannen maan kansalaisen johonkin jäsenvaltioon jättämän turvapaikkahakemuksen käsittelystä vastuussa oleva jäsenvaltio, annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 343/2003 soveltamista koskevista säännöistä 2.9.2003 annetun komission asetuksen (EY) N:o 1560/2003, sellaisena kuin se on muutettuna 30.1.2014 annetulla komission täytäntöönpanoasetuksella (EU) N:o 118/2014, 5 artiklan 2 kohtaa on tulkittava siten, että menettelyssä, jossa määritetään, mikä jäsenvaltio on toimivaltainen käsittelemään kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen, jäsenvaltion, jolle on osoitettu vastaanotto- tai takaisinottopyyntö kolmannen maan kansalaisen tai kansalaisuudettoman henkilön johonkin jäsenvaltioon jättämän kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelystä vastuussa olevan jäsenvaltion määrittämisperusteiden ja -menettelyjen vahvistamisesta 26.6.2013 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 604/2013 21 tai 23 artiklan nojalla, joka on tarvittavat tarkistukset tehtyään vastannut pyyntöön kieltävästi viimeksi mainitun asetuksen 22 tai 25 artiklan mukaisessa määräajassa ja jolle tämän jälkeen on esitetty uudelleenkäsittelypyyntö mainitun 5 artiklan 2 kohdan nojalla, on pyrittävä lojaalin yhteistyön hengessä vastaamaan viimeksi mainittuun kahden viikon kuluessa.

Jos pyynnön saanut jäsenvaltio ei vastaa mainittuun pyyntöön tässä kahden viikon määräajassa, uudelleenkäsittelyyn liittyvä lisämenettely on päättynyt lopullisesti, joten pyynnön esittäneen jäsenvaltion on mainitun määräajan umpeen kulumisesta lukien katsottava olevan vastuussa kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelystä, jollei sillä ole käytettävissään tarpeellista aikaa, jotta se voisi tehdä uuden vastaanotto- tai takaisinottopyynnön asetuksen N:o 604/2013 21 artiklan 1 kohdassa ja 23 artiklan 2 kohdassa tätä varten säädetyissä pakottavissa määräajoissa.

Allekirjoitukset